

congruència que em sembla més que provadora del malament que complim amb la nostra obligació amb els orfes.

A l'any 1924 van enviar-se al Col·legi del Príncep d'Astúries, dels 200 col·legiats de la província de Girona, 800 pessetes; dels 200 de la de Lleida, 1,600 pessetes; dels 300 de la de Tarragona, 3,125 pessetes; i dels prop de 1,500 de la de Barcelona, 6,500 pessetes. De manera que el Col·legi de Lleida, amb el mateix o quasi el mateix número de col·legiats que el de Girona, podríem dir que usa doble número de segells, i el de Barcelona en gasta només que el doble del de Tarragona, amb tot i comptar amb quatre vegades més de col·legiats.

Davant d'aquestes xifres, no crec que ningú gosi titllar d'exagerada l'afirmació del nostre manament, del que, i per tal de poder-ne capir la crua gravetat en tota llur mesura, cal que ens fixem:

Primer: En que els perjudicats no som nosaltres mateixos, ni els nostres companys (com per exemple en el cas d'abernagament dels nostres serveis), sinó que els únics perjudicats són els orfes, de metges com nosaltres, que tingueren la dissort de caure abans d'hora i embolcallats, els més, en la misèria.

Segon: No emprant els segells, nosaltres no hi guanyem res (ço que tampoc en seria honesta excusa), l'únic que ben immerescudament, illegalment i injustament hi guanya, és el client, el públic anònim, al qui i cada dia ja n'hi fem prou i massa de regraciaments, i en servei i profit del qual el company traspassat va gastar-hi, potser, primerament la seva salut, i la seva vida després, essent l'una i altra premiades, per la misèria dels qui el sobreviuen i als que en un tot se devia: els seus.

Tercer: Amb els segells, la llei ens dóna un nobilíssim i segur mitjà, per a, fins a cert punt, corregir aquella injustícia; no emprant-los nosaltres (no pas el client), la consumem i ens fem culpables de la iniquitat que tanca, puix que inic és el qui, havent i podent millorar la situació d'uns desvalguts fills de germans de professió, deixa de fer-ho, per sola deixadesa, per comoditat, per poruguesa, o per... (no vull dir-ho), ço que en el Codi de Deontologia tindria d'ésser punit com una de les més greus faltes de companyonia.

Per si tot això apuntat no fos prou encara, mira, volgut company, que tens humor per a lle-

gir-me, ço que del "Colegio del Príncipe de Asturias", en diu el doctor Pereña, de Lleida, amb motiu d'una visita que va fer-hi: *Nuestra impresión fué por demás desagradable. El edificio es viejo, deteriorado e insuficiente. Encontramos a los niños trabajando en sus respectivas clases con sus maestros y cura y, por cierto, en aulas tan antihigiénicas, que merecerían su clausura inmediata. Los vestidos que llevan, más que modestos, son pobres, la alimentación, a juzgar por el aspecto de los huérfanos, se nos antoja deficiente*³, i, com a coronament, afegiu-hi encara, que al maig del 1924 hi havien 150 pretendents o aspirants en llista, per a poder entrar a gaudir d'aquell paradís (sic.).

Ni caldria dir que d'això no pot discutir-nos-en ningú el *major dret*, a entonar el *mea culpa*; ni tampoc, que ben altra seria la sort d'aquells pobres nens, si captenint-nos ben bé del quadro dibuixat pel doctor Pereña, ens volguéssim fer càrrec que aquells R. D., tàcitament ens nomenen a tots els metges i sense excepció, procuradors o padrins d'aquells orfanets; i molt millor encara, si moguts per un sant egoïsme penséssim que un dia poden ésser els nostres fills els que a allí demanin soplug.

Ah! Llavors prou cuidariem que no els manqués res, que anessin ben peixadets, ben vestits i, sobretot, que res els recordés la seva trista condició, i per això aconseguir ens seria fàcil i molt planer: allí on la llei diu obligació, llegir-hi dret. Tant-de-bo que així sabessin veure-ho, i com ho és!

Sí. Un *dret* ben lícit, ben legal i ben indiscutible i... qui sap si el primer pas per a resoldre amb força dignitat el nostre paorós problema de l'orfanesa; un dia el de retirar per edat,... etc., semblantment a ço que l'Estat fa amb els militars, professorat escolar, etc., i no pas amb gens més d'obligació que amb nosaltres.

A la nostra mà i voluntat està l'aconseguir-ho, però encara que no pogués ésser, mai hem de fer la niciesa de deixar que se'ns rovelli als dits i inutilitzi aquesta arma que, ben manejada, pot proporcionar-nos grans coses, que en certa manera s'endevinen ja, en llegint només l'article 4 d'aquell vigent i referit R. D.

Com hem dit, tots, absolutament tots els metges, pobres o rics, solters o casats, amb fills o

³ Del Boletín Oficial del Colegio de Médicos de Tarragona, núm. 250.